

BOLOND ISTÓK BÁBSZINHÁZA.*

Dzsinnyarára, bummarára bumm ! bumm ! bumm ! bum, bum,
Bumm !
Tisztelt búval bélelt publikum,
csak pár napig tart az Unikum,
pár fillérért túladhatsz a bűn !
Bumm ! bumm ! bum, bum, bum !

I.

A nagyapám molnár volt,
elűszott a malma,
más nagyapám paraszt volt,
ma se föld, se szalma.
Szív alakú ládikám,
mit hagyott a tátikám,
mende-mondát, mesét rejt,
csodát, ezer bábút,
a sorsommal együtt lejt
száz dülő-, országút.
Sorsom furcsán tekereg,
utakat ró, tereket,
hajtom a rossz szekeret,
nyikorog és nyekereg,
szürke napok: berekedt
roszda-marta kerekék,
szürke tájkép-keretek:
ős átkokkal veretett,
ugarokkal keretelt
magyar falu piacára
hívják jövő's úttól, céltől elreteszelt gyerekek.
Ládikámban a mesék nyüzsögnek vagy százan,
Magyarfalván felállítom híres bábszínházam.
Dzsinnyarára, bummarára, bumm ! bumm ! bum, bum, bum !

Bolond Istók citeráz,
bamba bábút színre ráz:
Bizáncban a birka-hősök sírnak mint a bolondok,
mikor látják jó lován a híres-neves Bolondot,
rezes balta Bizánc falát bezúzza,
Bótond vitéz a bástyáról a királyt is lehúzza.

*Részlet egy epikai kompozícióból, mely Jaschik Álmos illusztrációival számozott amateur-kiadásban jelenik meg decemberben a Napkelet kiadásában.

A publikum nevet.
A kép tetszett. Mehet.

Bolond Istók citeráz,
bamba bábut színre ráz
s közbe bömböl pince-hangon, hasból:
fellép a cseh óriás,
minden izma hengegés, s mintha volna vasból.
Toldi Miklós legényesen nevet
s egy csapással levágja a csehet.

A publikum tapsol. A kép mehet.

Bolond Istók citeráz,
bamba bábut színre ráz:
jön a török feketén, fején fehér turbán,
rabsztjon száz magyar szüzet rángat, rémít durván.
Feltoronylik Kinizsi, rákiált a törökre,
s a csúf pogányt berugdalja a pokolba örökre.
A publikum nevet.
Hölgyek, urak, szebb álmokhoz vigabb szőlő-levet !

Szétoszlik a közönség hősi kedvvel, szépen,
velük mennek a mesék száz magyar szívében,
ihletik a megátkozott ugaron és tarlón,
ne hagyja fel hősi harcát bénán, gyáva-gyarlón !

IV.

Sorsom tovább tekereg,
utakat ró, tereket,
hajtom a rossz szekeret,
nyikorog és nyekereg,
szürke- napok: berekedt,
rozsda-marta kerekék:
sátán-sárral veretett
sorsok szürke falujába
hívnak vallás-emlőt váró, Isten-szemű gyerekek.
Ládikámban legendák nyüzsögnek vagy százan,
Ördögfalván jelállítom híres bábszínházam.
Dzsinnyarára, bummarára, bumm ! bumm ! bumm, bumm, bumm !

Bolond Istók citeráz,
bamba bábut színre ráz:

Putijárné egész nap szagostja testét,
 beste teste gyöngy-arany, pomádé és festék,
 vetett ágyon várakozva, így várja az estét,
 csalja, várja Józsefet s szüzessége vesztét;
 ráncigálja ruháját az ördögnek fő menyé,
 ámde Józsej elszalad, ott marad a köpenye.

A publikum nevet
 őnagysága felett.
 A kép tetszett. Mehet.

Bolond Istók citeráz,
 bamba bábút színre ráz:
 vár tövében várakozó koldus-sereg kesereg,
 Szent Erzsébet kötőjében ezerjőjű ételek.
 Ám a gróf kilép a lesből, ordít: «Míg én harcolok,
 te kötődben kincsetmet koldusoknak hurcolod!»
 — «Rózsát viszek édes férjem!» s leengedve a kötőt
 csupa virág hull öléből. A gróf áll mint széltütött.

A publikum nevet.
 A kép tetszett. Mehet.

Bolond Istók citeráz,
 bamba bábút színre ráz:
 erdőben megy Szent Ferencke, vállán vidám madarak,
 tavaszi dalt énekelget virág-imás fák alatt.
 Arra jő a harminc rabló, átkutatják zsebeit,
 — «Mutasd elő kincsed, csuhás!» Krisztus öt szent sebeit
 nézik testén.» Nincs más kincsem, mint ez a szép öt rubint.»
 Megharagszik a vajdájuk, a sebekre rásuhint,
 — «Majd adunk még több rubintot!» Leteperik, megverik
 s elvágtatnak mikor lovuk felnyert.
 Szent Ferencke felugrik, énekelve távozik,
 az erdőnek minden ága furulyává változik,
 zeng az erdő, zeng az ég a víg szívű szent embertül,
 veréb, vércse csókot vált, farkas, bárány táncra perdül,
 a publikum nevet.
 Hölgyek, urak, szép álmokhoz szentebb szőlő-levet.

Szétoszlik a közönség hívő, zengő szívvel,
 velük mennek a legendák s bárki bármit mivel:
 szebbé válik minden fölük s mint arany a kvarcba.
 kínjaikba belekerül Isten édes arca!

Mécs László.